

MOTO:

Sic itur ad astra!

**RINGHIȘPIL
(CARUSEL)**

Comedie în opt scene

Personaje

Primar
Avocat
Secretar
Polițist
Francez
Doctor
Profesoară
Bubu
Baron
Ochelarist
Șofer
Andrei
Maior
Réka
Pisi
Ági
Rozi
Vasi

Scena 1

Locul: marginea unei păduri. Nici o gălăgie, nici o larmă. Un talcioc gol. În mijloc cu un ringhișpil, adică un carusel. Pe un lanț atârnă o tăbliță: ÎNCHIS. DESCHIDEM MÂINE. Pe cele două laturi, două chioșcuri, două bănci... E seară. Se aud mugete de vaci, orăcăit de broaște. Undeva sună o talangă. Bărbați chercheliți cântă fals. Cântecul se apropie...

Colopul mi-i găurit,
Părul prin el mi-a ieșit,
Mi-s fecior, nu mi-i rușine,
Pălăria-mi vine bine...

Intră șase bărbați băuți. Unii-s îmbătați... Unii sunt băuți... Și unii pe care se vede că au băut.

Rândul e condus de Primar. Gras, transpirat, bine peste patruzeci, poartă o cămașă în carouri...

Alături de el intră domnul Avocat, cu o sticlă de whisky pe jumătate golită în mână. În urma lor, Secretarul uscățiv, înalt, îl sprijină pe Francezul extrem de elegant, beat criță. Rândul e continuat de Polițist și de Baron. Polițistul și-a pierdut pe undeva cascheta, Baronul cântă la vioară și din gură. La urmă, vine agale Profesoara cu un buchet de flori de câmp în mână. Ea singură e trează.

Avocat: Stai!... (*alaiul se oprește*) Adăparea!!! (*sticla se dă roată, beau toți, cu excepția Profesoarei*).

Baron: Ce să trag, domnu' doctor? Care-i melodia dumneavoastră?

Avocat: Știi ce? Trage-o de-aici... (*râde, se pune jos, ceilalți râd împreună cu el*). Nununu, Baronașule... Rămâi, rămâi... Mă Baroane... Ție de ce-ți zice tot satul baron? Ei?

Baron: Nu știu. (*Secretarul se întinde pe iarbă. E beat criță. Doarme...*)

Francez: (*agitat*) Pardonez-moi... (*nimeni nu-l bagă în seamă*)

Primar: Păi după taică-su... Țăla a fost baron... Mi-a povestit tata... Veritabil... Apoi l-au dus la canalul Dunării, apoi de-acolo nu s-a mai întors... Dar pe baronașul ăsta l-a scăpat aici... Vorbea tot satul... S-a făcut ditai matahala de om, dar ce-i al lui, cântă fain din vioară... Ei, acuma melodia mea, Baronașule... (*începe să cânte*) „Stradă cu salcâmi, când te străbat...” (*cântă toți, cu excepția Francezului și a Profesoarei. Intră domnul Doctor. Nebăut. El este, de douăzeci de ani, medicul de circumscripție.*)

Doctor: Trei kile două sute... Băiețel... Un flăcău cu păr de abanos. L-au numit Gergely, a venit pe lume ușor... Dar nu pot să rămân mult... E în travaliu înc-o femeie. Nici așa ceva nu s-a mai văzut de când mă știu... Două nașteri într-o seară într-un sat de mărimea asta... Până-n zori se naște și celălalt, dacă vrea Domnul. Vin nu aveți, domnilor? Aș bea un pahar... în sănătatea pruncului... (*se uită la Secretar*) Săracul... Iar s-a istovit de tot.

Polițist: Da' cum să n-avem, domnu' doctor... (*scoate din porthart o sticlă de vin*) Apăi ăsta nu-i băiat... E fetească... Fetească de Jidvei... Mi l-a dat Viki aseară... Și n-are trei kile două sute... (*râde, desface*)

vinul, primul bea domnul Doctor, apoi și ceilalți, cu excepția Profesoarei).

- Francez:** Pardonez-moi...
- Primar:** Ce zice?
- Profesoara:** Pardon... Atât a spus.
- Primar:** Totu-i scuzat!
- Avocat:** Tu... Tu, de la puterea locală, ție cum îți zice?
- Polițist:** Sergent.
- Avocat:** Nu mă interesează rangul, ci numele...
- Polițist:** Mă cheamă Samuilă.
- Avocat:** Ei, fii atent la mine, Samuilă... Ar trebui să dăm o tură... Cu ringhișpilu' ăsta... Ce ziceți? (*Baronul execută un tușeu.*)
- Baron:** Splendid. Nici așa nu m-am beșit încă în timpul zborului! (*bună-dispoziție generală, unii bat din palme.*)
- Polițist:** Nici un pas mai mult! Stați pe loc!... Că-i închis... Se deschide mâine... Scrie acolo.
- Avocat:** Unde-i proprietarul?
- Polițist:** Apare îndată. (*strigă*) Bubuuuuuu!!! (*se aprinde lumina în chioșcul din dreapta. Se deschide o fereastră, Bubu se reazemă pe pervaz. Un bărbat tânăr, chipeș...*)
- Bubu:** Arde casa, Samuilă?!?... Sărut mâna, bună seara, bonsoire...
- Primar:** Nu cumva știi franțuzește?
- Bubu:** Cum să nu știu?!? M-au expulzat de șase săptămâni.... Si vous voulez... (*i se adresează francezului*)
- Francez:** Formidable... Il parle... Pardonez-moi...
- Primar:** Vrem să facem o tură.
- Bubu:** Pofțiți, pofțiți.
- Primar:** Dar aici... Prin aer. Ei, cu ringhișpilul...
- Bubu:** E închis.
- Polițist:** Béla, nu te fute. Dacă domnii vor să facă o tură cu ringhișpilu', atunci domnii vor să se dea o tură cu ringhișpilu'... Nu înțelegi ungurește? Să-ți zic românește?!?
- Bubu:** Vin... Numai să-mi trag izmenele.
- Polițist:** Da' ești în izmene...
- Bubu:** Atunci pantaloni, na... Scuze, Eva...
- Avocat:** Aș vrea să dau o tură... Se poate?
- Bubu:** (*iese*) Se poate.
- Avocat:** Plătim ca popa...
- Primar:** Exclus... E pe gratis... Sunteți oaspeții dragi ai satului... Domnul avocat și francezul. Ei, se poate urca, domnilor... Evițica! Hopa sus!!!
- Francez:** Pardonez-moi...
- Primar:** Bubu, muzică ai?
- Baron:** Da' eu ce-s, șefu?
- Primar:** Stai!!!... Acuma urechea mea vrea altceva...
- Bubu:** Sigur, mă rog frumos... Am Florin Salam, Adrian copil Minune, Tamás Gábor, Duplakáve, Lagzi Lajcsi...
- Polițist:** Duplakáve... Dă-i să sune!... Ce să sune?!?... Să urle...
- Bubu:** Se trezește satul...
- Polițist:** Să-i ia dracu'...

Bubu: E trecut de miezul nopții...

Polițist: Fix de-aia... Deja e mâine... Acolo scrie: Deschidem mâine. Deschizi un pic cam devreme, dar îndreptățit... Avem oaspeți... Primarul satului înfrățit... Și domnul avocat... A câștigat pădurea pentru sat. A recâștigat-o... N-o primesc înapoi baronii... E a noastră... Ha...

Bubu: E cu totul pustiită... Au furat-o din toate părțile, nea Samuilă.

Polițist: Na... Asta a recâștigat-o domnul Doctor.

Doctor: Nu eu. (*arată spre Avocat*) El.

Polițist: Doctor, doctor... Nu-i totuna?

Francez: Pardonez-moi...

Primar: Ce zice? Tot aia?

Profesoara: Scuzați... Asta o tot repetă...

Francez: Ou se trouve le clo?

Profesoara: Unde-i... privata... asta întreabă.

Bubu: Acolo. (*arată*) Între copaci. La stânga. Sau la dreapta.

Profesoara: Voilà... (*arată spre pădure. Francezul iese grăbit*)

Primar: (*râde*) Dar să fie cu băgare de seamă unde se pișă... Că pădurea deja-i a noastră... Nu-i mai cedăm nimănui nimic... Numai de-aia... Numai așa... Slavă Domnului.

Avocat: Adică mie.

Polițist: A-a... Și Celui de Sus... Adică și lui... Și-și. Domnul Avocat și Bunul Dumnezeu i-au redat satului ce-i al lui.

Baron: A fost a părinților mei, trei sute de ani. Nu a satului!

Primar: Stai așa!... Poate i-ai numărat? (*intră în fugă Francezul*)

Francez: Le clo n'existe pas dans le foret...

Primar: Ce zice?

Profesoara: Nu-i nici un fel de budă în pădure... Toaletă.

Avocat: Nu asta a spus!

Profesoara: Clo... Asta a spus... Clo este prescurtarea de la closet.

Primar: Păi sigur că nu-i! Că n-au făcut... Baronii și grofii... Na, las' că noi... Până atunci să se pișe în tufe!... Traduceți-i, Eva, dar cu fereală.

Profesoara: Excusez-moi, il faut faire votre necesite dans la foret...

Francez: Impossible! Je suis le maire d'un village en Provence, pour moi est impossible de faire pipi dans cette conditions!...

Profesoara: Spune că el este primarul unui sat provensal și nu poate face pipi în asemenea condiții

Doctor: Nu are alte și alte motive să se plângă? De câte ori obișnuiește să se scoale noaptea?

Avocat: Ca să se pișe?!? Nu așa a spus?

Polițist: Atunci să se cace pe el! Să nu-i traduceți asta, Evița, să-i explicați numai. (*Profesoara îl conduce afară pe Francez, îi explică în șoaptă ceva.*)

Profesoara: (*intră în grabă*) E rușinos... Ce să-i faci, e francez...

Doctor: Asta-i primul francez rușinos din istorie... Ar merge un șpriț scurt...

Avocat: S-a terminat... Măi Bubu! Pileală n-ai? Plătesc!

Bubu: Regret, n-am. Vasi deschide bodega numai la zece dimineața... Iar el locuiește jos la capătul celălalt...

Polițist: Nu dai jos lacătul?

Bubu: Nu.

Primar: Și dacă-ți spun eu?!?

Bubu: Nu dau jos nici un fel de lacăt.

Polițist: Și dacă întocmesc un proces-verbal că la ordinul domnului primar, în prezența mea...

Bubu: Nici atunci.

Polițist: Măi Bubu, mă... Tu-mi dai de bănuț... Tu nici nu ești țigan.

Bubu: Nimeni dintre-ai mei n-a fost. Deci nici eu nu pot să fiu. E bai?

Polițist: Mă, atunci pe tine de ce te-au expulzat?!?

Bubu: Din pricina culorii pașaportului... Și pentru că la Marseille locuiam aproape de tabără, aproape de periferie... Întotdeauna mi-ar fi plăcut să trăiesc lângă mare.

Doctor: *(scoate o legătură de chei)* Fii atent, prietene... Cheia asta de bronz deschide cabinetul... Intri... Comutatorul e pe stânga, lângă ușă... În stânga e un dulap, în el ustensile, medicamente etc... Le dai pace!... În dreapta e un alt dulap... Se deschide cu cheia asta mică, uite... În ăla se află băuturile... Cine ce dorește?

Avocat: Eu aș vrea whisky...

Primar: Vin roșu!

Polițist: Dacă s-ar putea un pic de șampanie... Minten îi miezul nopții la unguri!!! *(râde)* A, mă gândesc c-o fi bună și pentru francez. *(Secretarul se ridică în fund)*

Secretar: Bere. *(leșină la loc, doarme în continuare)*

Doctor: Eu nu vreau nimic... Eu încă trebuie să nasc astăzi... Na, dă-i bătaie... Găsești un coș sub pat... Încap în el toate... L-am testat de mai multe ori, ca să mă exprim frumos la vremea zorilor.

Avocat: Zori??? Unde-s încă... *(iese Francezul din pădure. E liniștit, zâmbeste.)*

Profesoara: Viens, viens... *(îl îmbie să stea lângă ea, Francezul se așează. Se uită la Profesoară de-i pică ochii din cap)*

Francez: Ok. *(atinge fața Profesoarei, femeia se trage în lături)*

Doctor: Bubu, ce mai așteți?

Bubu: Eva dorește ceva?... *(zâmbeste)* Mă gândeam la băutura...

Profesoara: Apă minerală. Simplă.

Bubu: Mă mișc repede. *(pornește să iasă, Avocatul îl oprește)*

Avocat: Ar trebui pornit mai întâi ringhișpilul! Am un chef grozav de-a zbura!

Primar: Ar fi bine să dăm câteva ture... În aerul ăsta bun... Abia acum începe să se răcorească... Avem o vară tare călduroasă, domnu' Avocat... Ce ziceți?

Avocat: Să zburăm... Bubu, pornește-l!

Polițist: El să meargă mai bine la cabinet... Are o urgență!!! N-avem ce bea!!!... Îl pornesc eu... Ce trebuie apăsat, cumetre?... Care buton?

Bubu: *(îi arată)* Ți arată asta verde pornește, cel roșu oprește. *(dă să iasă)*

Polițist: Dacă îl apăs, eu mai am timp să sar sus? Că și eu aș vrea să zbor cu domnii...

Bubu: Aveți destul... Pornește încet... La ce viteză să-l fixezi, domnu' primar?

Primar: Ce întrebare-i asta? La maximum!!! Că-i sărbătoare!!!

Bubu: Cum doriți dumneavoastră. *(mișcă un levier, iese)*

Primar: Urcarea, domnilor... Domnu' Avocat, domnu' Doctor, taraf! Urcarea... (*urcă primul într-un scaun. Al doilea urcă domnul Avocat, el este urmat de domnul Doctor.*) Domnul secretar nu zboară?... Întreabă-l, Samuilă.

Polițist: (*îl ridică-n fund pe Secretar, îl scutură*) Domnu' secretar general, zburăți una cu noi?... Zburăți???

Secretar: (*își deschide ochii, încă e beat turtă*) Nevastă-mea a spus că i-am cumpărat pantofi noi când a trecut Hannibal Alpii. (*se culcă la loc*)

Polițist: Nu zboară. (*Se urcă și Baron, acordează*) Evițica?... Mister?

Francez: Ainsi sur la mère je suis malade... Pardonez-moi.

Profesoara: De obicei are rău de mare... Și-și cere iertare...

Avocat: Mă francezule, unde vezi tu aicea mare... Na... Come on! (*Francezul își scutură capul.*)

Francez: Non, non... Pardonez-moi...

Profesoara: Nu vrea... Să nu-l forțăm... Își cere iertare...

Doctor: Labil vegetativ.

Polițist: Poate-mi vomitează pe spate.

Baron: Așează-te-n spatele lui... Deșteptu'... Și se conjugă altfel.

Polițist: Mă, de unde știi tu, cu șapte elementare, cum se conjugă sau cum nu?... Coi de pământău... Scuze... Pot să v-ajut, Eva?!?... Francezul să aștepte aici, pe bancă...

Baron: A fost foarte bună profesoara noastră de maghiară.

Profesoara: Prefer să rămân jos. (*Primarul sare din scaun, vine în față, o trage pe Profesoară lângă el...*)

Primar: Jos... Nici nu-i o idee rea. (*o cuprinde pe Profesoară pe după umeri*) Ei, fii atentă, gândăcel... Uite despre ce-i vorba... Ar trebui să fii drăguță, mai bine spus... Mult mai drăguță cu francezul ăsta... Aicea jos... (*arată în direcția copacilor*) Sau eventual acolo înăuntru, sau în casa de oaspeți... Pot să depindă foarte mulți bani de francezul ăsta... Soarta satului... Aș putea spune. Ne-ar trebui bani pentru pod, pentru drum, pentru căminul cultural... Deci francezul ăsta ar trebui, sau și mai precis, trebuie servit... (*Coboară și domnul Avocat, se duce lângă ei.*) Așa ne-ar sfătui... Și domnul avocat... Ar trebui arătată un pic de drăgălășenie... Acolo înăuntru... Noi zburăm una bună până atunci... Bem, cântăm, și ce mai trebuie... Iar dumneata salvezi satul... Prin faptă. (*râde*)

Profesoara: Domnu' primar, dar eu...

Avocat: Care-i problema, Eva?!? Puteți face atâta sacrificiu pentru satul dumneavoastră?!?

Profesoara: Nu-i satul meu. Fac naveta. Mă scol la patru.

Primar: Na, fiți atentă, Eva. Dacă nu intrați cu francezul, de la toamnă puteți să faceți naveta în altă parte... Garantez... Pe când dacă intrați... Se schimbă situația... Da' ce naiba, nu-i săpun, nu se termină... Ne-au promis și o salvare... Și au invitat vreo trei consilieri pentru o săptămână... Înflorește satul... Na, Eva? (*Profesoara stă uluită, Secretarul se ridică-n șezut.*)

Secretar: Sefu', lăsați-o în pace pe Eva!!!

Primar: Gura! (*Secretarul se culcă la loc*)

Doctor: Asta-i josnicie!!! Șantajare... Protestez, nu o puteți constrânge pe Eva...

Primar: Doctore, dumneata nu ești în joc... În partida asta, nu ți s-au împărțit cărți... Nu-i pacientul dumitale... (*îi face semn Francezului, îl cheamă mai aproape, apucă mâna Francezului și o pune pe sânul Profesoarei. Rânjește. Avocatul face cu ochiul, arătând cu capul spre pădure.*) Come on... Love. Fuck you...

Profesoara: Nemernicilor. (*iese în fugă*)

Francez: Pardonez-moi... (*se urcă pe carusel*)

Primar: (*strigă după Profesoară*) Găină proastă... Gâscă!!!... Curva satului!!!

Baron: Nu-i adevărat. (*stă pe ringhișpil, începe să cânte la vioară*)

Avocat: Domnilor, să zburăm una după sperietura asta grozavă... (*se cațără pe ringhișpil*) Secretare, hai și tu... Dacă ești în stare să umbli... (*Secretarul se ridică cu mare greutate, se așează într-un scaun, capul îi atârnă*) Ia apasă, Samuilă, pe buton!

Primar: Primești o pulpă de gâscă!!!... Ți-ar trebui, nu? (*Polițistul apasă butonul verde, sare în scaun. Ringhișpilul începe să se rotească încet. Bărbații chiuiesc. Sunet de vioară. Întuneric.*)

Scena 2

(*Cabinet medical rural. Masă de scris, pat, două dulapuri, cântar, paravan. Pe perete, un panou pentru test oftalmologic, alături o planșă anatomică. Intră Bubu și Profesoara. Bubu aprinde lumina.*)

Profesoara: (*plânge în hohote*) Nemernicii... Nemernicii...

Bubu: Despre primar știam. Despre avocat am auzit. Domnul doctor?

Profesoara: Și el, și secretarul au încercat să mă apere... Degeaba spunea domnul doctor că-i o josnicie...

Bubu: Și francezul?

Profesoara: N-a priceput nimic... Își tot cerea scuze...

Bubu: Asta spune tot timpul... Asta-i vorba lui... Nu-s așa toți francezii... Am lucrat șase luni de zile la o benzinărie din Marseille. Dumneavoastră ați fost în Franța?

Profesoara: Niciodată... Dar odată... Cândva, poate. E frumoasă, se spune. (*nu mai plânge, se așează pe scaun*)

Bubu: Ia să vedem, din ce trăim! (*deschide dulapul din dreapta, cele trei polițe ale dulapului sunt pline-ochi cu sticle*) Ho-ho!... Un mic depozit... Ar fi de-ajuns pentru o jumătate de sat... Degeaba, de la infarct nenea doctoru' nu bea decât spritură... Dar e ordine... Tăriile dedesubt, berea la mijloc, vinurile deasupra. La stânga cele roșii, la dreapta cele albe... Bolșevici, menșevici... Ce bine că între vinuri e pace... Dar m-aș înrola într-un război civil între vinuri... (*râde*) Eva,ăștia sunt ticăloși. Păcat de lacrimi. Pe cuvânt...

Profesoara: Și tu?

Bubu: Bună întrebare... Cea mai bună. Sunt cine sunt... Răspuns acceptat?

Profesoara: Isus a spus asta.

Bubu: Și asta!... Să nu ne batem capul cu cine sunt eu, să lăsăm asta... Ar fi păcat să stricăm această seară frumoasă... Tu cine ești?... Cobori din autobuz, intri-n fugă în școală, după câteva ore ieși în goană, urci... Și gata. De trei ani.

Profesoara: De doi ani, zece luni și opt zile. (*Bubu fluieră*) Și-n tot acest timp am predat gimnastică, franceză, română, geografie, gimnastică...

Bubu: (*îl pufnește râsul*) Asta ai spus deja.

Profesoara: Am o fetiță. Am botezat-o Florica.

Bubu: Soțul?

Profesoara: Nu am.

Bubu: Nici n-ai avut?

Profesoara: Nici n-am avut.

Bubu: E clar... Cred că era însurat.

Profesoara: Tatăl a trei copii... Eu aveam șaptesprezece, el patruzeci... El mi-a fost profesor de pian. Executam împreună game, la patru mâini, știi... La începutul orei... Apoi mâna mi-a alunecat peste a lui.

Bubu: Stai așa!... Mâna ta pe a lui?!?... Mâna ta de șaptesprezece ani peste mâna lui de patruzeci de ani?!?

Profesoara: Exact... La bacalaureat m-am dus în haine largi... Apoi s-a născut Florica. Părinții aproape că s-au despărțit din pricina mea... Tata m-a dat afară în luna a șaptea... Nici nu m-a văzut o jumătate de an... Apoi, mă plimbam cu căruciorul, se desprimăvăra deja, când era împreună cu prietenii săi pescari pe o bancă din Parcul Sportiv, m-a văzut, m-a îmbrățișat, a plâns un pic, și de-atunci Florica îi este dragă ca lumina ochilor. Fata mea a învățat târziu să umble, pentru că tata o ducea peste tot în brațe... nici nu, ci în cărcă. Apoi maghiară-franceză la Cluj, apoi nimic. Autobuz, ore, Florica... Florica, autobuz, ore. Tu?

Bubu: Mai bine s-o lăsăm baltă... Am terminat liceul de artă. Am intrat la Cluj... La sfârșitul anului doi m-au dat afară, pentru că nu eram destul de talentat.

Profesoara: Dar ești talentat? (*Bubu tace, alege dintre sticle*) Te consideri talentat?

Bubu: În jurul meu trăiesc numai oameni foarte talentați, numai că nici unul n-a ajuns departe... Și ringhișpilul ăsta e al unui prieten... Are vreo douăzeci împrăștiate prin țară. Până la toamnă trag mîța de coadă aici. Aș putea să pun și de-o parte, dar n-am obiceiul...

Profesoara: Mai sunt doar două luni. După-aceea?

Bubu: (*arată în sus*) El știe... Cel de Sus.

Profesoara: Se poate trăi așa?

Bubu: Asta-i viață?

Profesoara: Și pictura?... Gata cu ea?...

Bubu: Pictesz continuu.

Profesoara: Unde?

Bubu: Aici. (*își pune degetul pe frunte*) Aici, înlăuntru... În lăuntru cel mai adânc. Aproape că fac de-o expoziție.

Profesoara: O să vin la vernisaj... Vernisage... Așa se spune în franceză.

Bubu: Un coniac, trei vinuri, cinci beri... O să fie de-ajuns pentru toată ceata?

Profesoara: Cred că da... Și unde vei avea expoziția? Și când?

Bubu: Ai săni frumoși.

Profesoara: Să ne ducem.

Bubu: Să nu ne ducem nicăieri.

Profesoara: E musai... Ția se rotesc... Până când?

Bubu: Până nu-i opresc. Sau nu se termină benzina... Dar aseară am umplut iar rezervorul... merge vreo cinci ore...

Profesoara: Și nu-i posibil să coboare?

Bubu: Nu le-aș recomanda... Se lasă cu datul de-a berbeleacul... Sau cu ruperea mâinilor și picioarelor... Se rotesc frumos, roată-roată, sună cetera... Crema satului. Ticăloșii. (*scuipă*)

Profesoara: Nu toți. Pe doctor îl ador, și secretarul e cinstit... Din câte îl cunosc.

Bubu: Toți sunt ticăloși, însă nu tot timpul. Nea doctorul, domnul secretar sunt excepții... Ai un zâmbet frumos.

Profesoara: Când m-ai văzut zâmbind?

Bubu: Pentru mine nu-i musai să-ți văd zâmbetul ca să știu cum e.

Profesoara: Ai spus-o frumos.

Bubu: Am umblat și la actorie doi ani. La sfârșitul anului doi m-au dat afară... Nu sunt destul de talentat, am ochii mici și buza de sus mi-e imobilă... Astea au fost motivele.

Profesoara: Dar erai talentat?

Bubu: Naiba știe... Mă temeam. Începeam propoziția și între timp mă gândeam: ei, Csanád, o poți termina?!? Și tot timpul mă supravegheam... Ei, asta-i, aveam inhibiții. Dar îmi plăcea să spun poezii... Știu vreo o sută... Și în franceză, de Villon... Și în maghiară... Ale lui Faludi, toate... Știu poezii de Rimbaud și în franceză, și în maghiară... *Corabia beată*... S-o spun? (*Profesoara râde, dă din cap.*) Ultima orară i-am spus-o unei fete la Marseille... Se crăpa de ziuă, stăteam într-un bar din port. Am început s-o spun în șoaptă, și dintr-o dată s-a făcut liniște... Erau vreo douăzeci. Francezi, mulți arabi... Barmanul a redus muzica. Am spus-o până la capăt... M-au aplaudat și masa mi s-a umplut de băuturi.

Profesoara: Și fata?

Bubu: Claire? A adormit pe când am terminat, capul i-a căzut într-o parte. Era obosită săraca.

Profesoara: Spune-mi *Corabia beată*... În franceză. (*se așează pe pat*)

Bubu: Le bateau ivre... (*bătăi în ușă. De afară se aude vocea lui Vasi*)

Vasi: (*strigă*) Nenea doctoru', sunteți aici?!?... Deschideți odată, vă rog!!!!... Naște femeia! (*Profesoara deschide ușa, intră Vasi, își aduce soția în brațe, o pune pe pat*) Nenea doctoru'?!? Nu-i aici?!? Dumnezeule... Ce-o să fie cu noi?!? De mai bine de-o oră tot telefonez... Dar numai acum am ajuns!!!

Roza: Nu striga, Vasi... (*urlă*) Vaaaaaiiiiiii!!!!... Nu vă supărați, doamnă Profesoară. Mă sfârșesc... Nici nu mă pot abține, nici nu-l pot naște... Doamne, unde-i doctorul?!?... O să mor, veți vedea...

Profesoara: De ce ați muri?!? Împingeți, respirați adânc, țipați, dacă trebuie... Iar dumneavoastră, vaea, afară!!!... Nici nu... (*Acoperă femeia în travaliu cu paravanul*) Ar trebui să dați fuga după doctor!!! (*intră după paravan*)

Roza: E târziu... Se luptă tare să iasă... (*tipă*) Iese-ncetișor fetița... Vaaaaiiiii!!!

Vasi: Fetiță... Deja avem două, Rozi... Faceți ceva să vină pe lume un băiețel...

Profesoara: Csanád, toarnă țuică pe briceag, pune apă la fiert...

Bubu: N-am briceag, nu văd nici o sobă...

Vasi: Eu am briceag... (*scoate briceagul, Bubu toarnă țuică peste ea, o întinde în spatele paravanului, amândoi trag câte-o dușcă din sticlă*)

Profesoara: Dumnezeu, i se vede căpșorul... Are părul negru... Na, Roza... Acuma, acuma, acuma. (*Roza tipă, apoi liniște*) Asta-i... E băiat.

Vasi: Futu-i mama ei de treabă, Bubu!!! Am un băiat, Bubu!!! (*Tipă*) Rozi, tăt mi-ai ascultat deci sfatul!!! (*se năpustește după paravan. Profesoara iese. Zâmbește.*)

Profesoara: Așa o minune eu....

Bubu: (*se ridică în picioare, pune sticla pe masă, face un pas în fața Profesoarei, o îmbrățișează, încep să se sărute înfocat. Profesoara nu-l îmbrățișează pe Bubu, își ține mâinile într-un fel bizar. Are palmele pline de sânge. Nou-născutul plânge în spatele paravanului.*)

Scena 3

(*Poiana de la marginea pădurii. Ringhișpilul se rotește... A trecut o oră bună, cei de pe carusel se află într-o stare foarte proastă deja... Francezului în atârnă capul, e de aștepta să cadă din scaun. Vacarm... Unii tipă, alții bolborosesc.*)

Secretar: Când stăteam în iarbă, lumea se rotea cu mine... Iar acuma eu mă rotesc cu lumea... Nea doctore, mișcarea e viață, nu-i așa??? Numai să nu mă prăbușesc pentru ăștia... (*leșină*)

Baron: Nea doctore, de la asta te poate lovi guta, nu-i așa??? Dacă ne mai învârtim mult... Îmi vâjâie urechea... Imediat mă piș pe mine... Vă zic... Nu mă mai pot abține... Ajutați-mă, doctore!!!

Doctor: Dă-i drumul să meargă, Baroane...

Baron: E pe drum... (*ringhișpilul se rotește în continuare*)

Primar: Eu trebuie să vărs... Și-mi scapără ochii... (*icnește*) Nu vine nimic... De vreo două ori era să-mi pierd deja cunoștința, nea doctore... Da' să oprească odată cineva ringhișpilul ăsta futut!!! (*urlă*) Heeei!!! Satuuuu!!! Heeeii... Nea doctore, se poate suferi vreo stricăciune aici?!?

Doctor: Nu prea cred... Dar n-am mai avut un asemenea caz în practica mea...

Baron: Nici eu... Hopa! Francezul sângerează!!! (*din nasul Francezului a început să curgă sângele. Își pune o batistă pe față. Are privirea îngrozită.*)

Doctor: Calmez vous!...

Avocat: Dacă-și dă duhul, ajungem la proces... Internațional... Dacă trebuie, eu apăr satul... La Strassbourg... Noi nu suntem vinovați... (*iși ia propriul puls*) Dumnezeule, doctore, o sută douăzeci... Nu-i pericol de infarct?

Doctor: N-aș crede. (*Francezul le arată celorlalți batista. I s-a oprit sângerarea*) Très bien.

Francez: Mon sange... Voilà... C'est mon sange. (*iși flutură batista*)

Baron: Ce-i, ăsta s-a predat... (*râde*) Na, iar îmi vine... Cred că n-ar trebui să râd.

Primar: Nici pe cosmonauți nu-i învârtesc atâta... Am văzut la teve. Nici pe astronauți, nici pe cosmonauți... (*îi cade capul*) Curvă lume, sat de surzi.

Baron: Nea doctore, ăsta a leșinat... (*urlă*) Domnu' primar! (*Primarul nu se mișcă, ringhișpilul se rotește în continuare*) Nea doctore, am putea să și murim aici?!? Se poate muri din asta?!?

Doctor: În practica mea, n-am avut un asemenea caz.

Avocat: Ce scrie literatura de specialitate?

Doctor: Se poate muri, dacă se cade. De asemenea cazuri am auzit. Dar al nostru e unul special.

Avocat: Dumnezeule... Încep să văd încețoșat, domnu' doctor... Faceți ceva... Și-mi plesnește capul. Am la mine aspirină... Iau două... E voie?!?

Doctor: Liniștit.

Avocat: Ar trebui să sărim jos!... Și să oprim șandramaua asta.

Doctor: Vă puteți rupe gâtul... Tot se termină până la urmă motorina...

Baron: Depinde când a alimentat Bubu mașina. Ar putea să meargă toată ziua. Eu până dimineață dau în primire, nea doctore... Ce-o să fie cu noi? La cât rezistă omul?

Doctor: Mai mult... Mult.

Primar: (*iși revine*) Nu văd bine... Am tulburări de vedere, doctore... Faceți odată ceva... Numai vă bâțâiți aici, în fața mea... Ce mai poate urma?!?

Doctor: Depinde de om... Țiuitul urechilor...

Avocat: Am.

Doctor: Tulburări de vedere, greață, aritmii...

Primar: Am, am, am...

Francez: (*brusc, devine foarte bine dispus, începe să cânte imnul francez*) Allons enfants de la patrie...

Baron: Poate surveni, eventual, și nebunia? Uite-l... Cântă imnul lor... Și are nasul însângerat... Acuma s-a îmbătat? Rotirea asta a scos din el imnul... Eu să-l cânt pe al nostru???... Sau să-l scârțâi măcar pe unul din două, nea doctore?!?... Secuiesc, maghiar???...

Primar: Ce mai poate urma??? Medical, domnu' doctor... la ce simptome ne mai putem aștepta?!?...

Doctor: Numai cerul știe, domnule primar.

Avocat: Se poate și muri? (*Domnul doctor nu răspunde. Avocatul sare din scaun. Se întinde pe jos. Întuneric.*)

Scena 4

Domnul avocat și Ochelaristul stau pe o bancă. E toamnă.

- Avocat:** Și dacă spun: nu?
- Ochelarist:** Patru jumate.
- Avocat:** Și de ce nu Virgil?... Sau Ioan?!?
- Ochelarist:** Fiți atent, Dini, dumneavoastră sunteți un om inteligent... Licență cu nouă treizeci și trei etc... Opt lucrări de specialitate etc... Acuma eu vă spun ceva ce o să vă surprindă un pic... În biroul acela de la etaj, unde lucrați dumneavoastră cinci, noi deja avem un om...
- Avocat:** Și??? E un raport rău pentru dumneavoastră, dacă un om ține sub observație patru?!? Din cinci, unul de turnător, e prea puțin pentru dumneavoastră?!?
- Ochelarist:** Acceptabil, dar se poate îmbunătăți... Ideal ar fi dacă o parte a oamenilor ar pândi partea cealaltă... Dar cel mai fantastic va fi când fiecare îl va pândi pe fiecare... Lumea merge în direcția asta... I-ați văzut pe americani?!? Sigur că i-ați văzut... Ați și comentat marțea trecută la zece cincizeci... Acolo, în birou... Ei, Dini, vedeți... E ascultată toată curva asta de lume... Pardon... A și izbucnit un scandal monstru, a ținut zece zile. Astăzi nimeni nu mai scoate o vorbă despre faptul că sunt ascultați. Tăcerea e de aur...
- Avocat:** Și dacă spun nu?
- Ochelarist:** Ora patru și treizeci și opt. Fix.
- Avocat:** Am decis: nu.
- Ochelarist:** Felicitări. Bravo... Asta da!!! Mama dumneavoastră poate fi mândră de fiul ei...
- Avocat:** E moartă. De patru ani.
- Ochelarist:** Scuze... Condoleanțe... Păi da... De patru ani și câteva luni...
- Avocat:** Și du... Dumneavoastră... Aici... Ce observați? La ce trebuie să fiți atent?!?... În ce direcție simțiți pericolul... Și câte organizații din astea au rămas?!?... Și se urmăresc și reciproc? Sau numai pe noi?!?... Acum, aici, câți securiști există???
- Ochelarist:** Mai mulți.
- Avocat:** Ultimul cuvânt: nu. Nu și nu și nu.
- Ochelarist:** Astea-s cinci. Un pic cam mult. (*iși scoate ochelarii, îi șterge*) Ei, fiți atent, Dini... Băiatul dumneavoastră a dat examen alaltăieri... Indiscutabil, are talent... Dar în studiul Chopin a greșit chiar și de două ori... Deci...
- Avocat:** Nu pot să cred!!! Să mor, dacă cred... Dumneavoastră decideți și cine va fi pianist și cine nu?!?
- Ochelarist:** Nu și cine intră... Dar cine nu intră, asta da. (*zâmbeste, își pune ochelarii la loc*) Măine la șase afișăm, scuze... Măine la șase afișează rezultatele... Sunt un pic cam obosit... Avem mult de lucru în perioada asta... Patru patruzeci și patru... Ei?
- Avocat:** Unde vă grăbiți?
- Ochelarist:** Eu?!?... Eu nu mă grăbesc deloc... Timpul lucrează pentru mine... Pentru că într-un minut prin creierul dumneavoastră trec sute de gânduri... Și dacă?!? Cine știe?!?... Și-apoi mâine, sau săptămâna viitoare, cu binișorul, bag în plic hârtia aceea de a patru pe baza

căreia dumneavoastră vă întoarceți la postul de consilier juridic, acolo, dar exact acolo de unde ați venit. Aș mai sublinia numai, la fel de discret, că întreprinderea aceea din Satu Mare a fost lichidată. A intrat în faliment. Iar dumneavoastră ajungeți în stradă... Acolo, în sat, unde dumneavoastră ați fost jurisconsult, strada principală e asfaltată?... Să nu mă înțelegeți greșit, întreb din pură curiozitate...

Avocat: Ticăloșilor... Animalelor... Viermilor... (*începe să plângă în hohote*)

Ochelarist: Aveți batistă? Eu am, dar numai de hârtie... (*se ridică*) Da sau nu, domnule avocat?!? V-a mai rămas un minut. Da sau nu, asta-i întrebarea... Știți, monologul lui Hamlet are o traducere în care se spune că asta-i acolo întrebarea... Nu asta-i aici întrebarea, ci asta-i acolo întrebarea... Nu-i ciudat?!? Ei, ce facem??? (*Avocatul nu mai răspunde*)

Întuneric

Scena 5

Ringhișpilul se rotește. Mai încet, dar se rotește. Cei aflați pe el se află într-o stare tot mai deplorabilă. Toți s-au urinat deja pe ei, le atârnă capetele... Nu se mai pot auzi decât frânturi de frază. Francezul cântă cu față transfigurată... Domnul Avocat zace în iarbă. Palid ca un mort, domnul Doctor se ține să nu cumva să cadă. Baronul strigă, Primarului și Secretarului le atârnă capetele.

Baron: Mi-am scăpat arcușul... Auziți?!? Mi-am scăpat arcușul!!! Să mi-l dea cineva, să-l ia de jos... Dar repede... Dacă se udă de roua serii, nu se poate țârâi cu el... (*se apleacă, se întinde în direcția arcușului*) Și nu de mult l-am dat cu sacâz... Hei, Roza, Roza, n-ar fi trebuit... Fără arcuș, eu nu-s om... dar oare cu arcuș sunt?!? Atunci a spus Roza că nu-s om... Când s-a aflat... Era frumoasă Julci, cu ochi albaștri... Și-ntre timp plângea... Nu tot timpul, dar erau momente când avea pâraie de lacrimi pe față... Roza acasă, bolnavă, cu o sarcină cu probleme... Nea doctoru ' a spus... Că așa ceva nu s-a mai văzut pe la noi... Păi, da' care copil nu-i amenințat la noi?!? Se naște în lumea asta mizerabilă... Dacă altfel nu... (*se apleacă în față, cade. Întuneric. Când scena se luminează, Baron stă cu torsul despuiat la marginea scenei. E ud leoarcă. Cu vioara în mână.*) E tare umedă Iugoslavia asta... Mai iau și-o pleurezie... Unde-i arcușul? Poate pe fundul Dunării... (*face semne, urlă*) Heeei, nu se oprește nimeni?!?... Ce fel de oameni sunt ăștia?!? De-acuma pot să tot pișc strunele... pizzicato... (*scârțâit de frâne*) Sunt maghiar... Belgrad... Lagăr... Beograd (*Voce: Picicu materi!*)... Sau udat amândouă sandviciurile... Dar cel mai bine e că vioara a rămas uscată... Acasă, pe malul Mureșului, au crezut că mi-am

pierdut mințile... L-am traversat înot de patru ori pe zi ținând deasupra apei o piatră mare... Mă pregăteam, mă antrenam... Și poftim... Sunt aici... Se întunecă... Lor nu le-am spus nimic... Nici nevastei, nici amantei. Nevastă-mea e o femeie bună... Plângăcioasă. Și când a pierdut copilul, în noaptea aia, eu tocmai o consolam pe Julci... Între două hohote de plâns... Da, tu ai familie, da, tu ai copii, vreo trei, și-ți sunt bună numai pentru asta, dar să-mi iei o năframă... Ei bine, i-am luat... Exact la fel ca pentru Roza... La târg, la Negreni... Două, pentru că-i mai ieftin... Apoi duminică s-au întâlnit, se uitau cu încrâncenare una la alta cele două femei cu năframe cu buline roșii, apoi și-au smuls fără o vorbă una alteia năframele, zgâriau, scuiپau, dar în tăcere, fără scandal, apoi, după ce au obosit, s-au dus acasă. Au stat de vorbă pe drum... Poate mă pomeneau pe mine – toată după-amiaza am sughitat... Pe Roza o iubesc... Pe Julci o ador... Dar uneori e pe dos... Stau trei ani afară. Sunt așteptat într-un restaurant din Viena... Dacă mă ajută Cel de Sus... Hu-hu, tremur... Mă umplu de bani și taie-o acasă. Dragul meu arcuș... Până acum ți s-a înmuiat de tot coama de cal... Când au venit de la Pesta, bătrânul Bámbó l-a trimis la mine pe savantul muzicolog, el singur își mai amintea ce melodie cânta fântâna lui Bodor... Iar eu am auzit-o de la tata... Se chema *Bătuta din Scaunul Mureșului*... Am cântat-o, au pus-o pe note, după ureche, acolo pe loc... Au înregistrat-o și pe magnetofon... Sună așa: tirirare tirirare ramtamtam, tirirare tirirare ramtamtam... N-o poate auzi, dar poate vedea.... (*începe să cîupească strunele. Pizzicato. Scrâșnet de frâne. Întuneric.*)

Scena 6

Cabina unui camion. La volan, un bărbat înalt de doi metri, bărbos. Lângă el, Baron, tremurând.

Șofer: Ești maghiar?
Baron: Da.
Șofer: Nu țigan?
Baron: Țigan maghiar... E bai?
Șofer: (*îi întinde lui Baron un pulover*) Ia-l pe tine... (*Baron îmbracă puloverul*) Pantaloni n-am... O să sari în ochi în lagăr... Șalvari, pulover albastru și vioară... N-a mai fost unul ca tine.
Baron: Ai mai dus și pe alții?
Șofer: Vreo zece... minimum... Numai anul acesta... Ce Dumnezeu e la voi, amice, că toată lumea fuge?!?
Baron: Toamnă. (*liniște, se aude numai motorul*)
Șofer: Vrei iarbă?
Baron: Ce?
Șofer: Iarbă... Am adus-o din Amsterdam.

Baron: Iarbă?!?

Șofer: Tu te prefaci sau chiar ești tâmpit?!? Vrei o țigară cu marijuana, gagiule, sau nu?

Baron: Nu vreau. (*liniște*) Vreau. (*șoferul îi dă o țigară, Baron trage un fum, apoi încă unul. Începe să vorbească cu ochii închiși, pe chip îi joacă o singură rază de lumină.*) Atunci a început totul. Apoi a urmat iadul. Era la Viena când, de vineri până luni n-am făcut decât să trag iarbă. De nouă ori m-a dus salvarea... Sâmbetele ieșeam pe Nachmarkt, îl aveam deja pe omul meu, dădeam banii, primeam iarba, gata... Stăteam pe caldarâmul stației de metrou, unii fredonau, eu cântam uneori la vioară... Îmi amintesc că într-un amurg cântam la vioară într-o sală de bal, într-o lumină potopitoare, părea un fel de concert dublu, mă acompania o orchestră de cameră, eu eram prim-violonistul, iar alături de mine cânta Vivaldi... Însuși Antonio Vivaldi. Îl cunoșteam din poze... El era într-o redingotă de mătase, transpirat. În persoană... Am și dat mâna la sfârșit, eu purtam o redingotă de mătase azurie, îmi venea până sub genunchi, când mă aplecam, aproape că atingea pământul. Apoi, într-o sâmbătă, tot la talciocul din Viena, era de dimineață, încă eram treaz, ne plimbam cu o fată, ne-au oprit doi inși cu haine de piele și m-au întrebat dacă vreau să văd ceva extrem de interesant, eventual să cumpăr, ne-au dus pe-o stradă dosnică, acolo staționa o dubă, au deschis-o, și-n interior erau trei rachete... Au spus că le duc oriunde pe teritoriul Europei, livrează în patruzeci și opt de ore, exceptând fosta Uniune Sovietică. Sigur că nu. Mai bine i-am cumpărat fătucii înghețată. Era mai ieftin... În Amsterdam am vrut să mor. Acolo deja preferam drogurile tari... M-au dat afară din orchestră, locuiam la un azil, eram sătul de toate, mi-era greață, m-am hotărât că la șapte fix mă omor, mă arunc de sus, era acolo un zid de nouă metri înălțime, dedesubt stânci, și marea, dar nu era decât șapte fără un sfert, ploaia, mi-am scos vioara de sub pelerina de ploaie galbenă, mă uitam la vapoare, îmi curgeau lacrimile și-mi luam adio de la curva asta de viață. M-am gândit să cânt ceva de adio... Nu mă interesa nici dacă se udă arcușul, vioara... Am început melodia *Bătută din Scaunul Mureșului*. Titarara titarara ramtamtam... Până aici am ajuns... Restul l-am uitat... Eu, care... N-am putut continua... Am uitat-o. Mi-a ieșit din cap... După primele două melodioare, mi s-a făcut liniște în cap. O liniște întunecată, surdă. A murit muzica din mine... Cu drogurile, am alungat din mine melodia... Melodia aceea. Mi-am vârât din nou vioara sub braț. Am înjurat o jumătate de minut, apoi mi-am șters lacrimile de pe față. Și n-am mai pus mâna pe iarbă, pe ac, pe pastilă. Niciodată, niciodată, niciodată... Aproape că mi-am dat duhul în prima săptămână de dezintoxicare... Am rezistat... Și după un an am venit acasă. Am adus un Volkswagen... De trei ani. Diesel. Femeile sunt bine... Toate trei.

Scena 7

Baron se ridică anevoie de jos, se duce împleticit la panoul de comandă al ringhișpilului, apasă un buton. Ringhișpilul cuplează într-o viteză mai mare. Doctorul, Secretarul, Primarul urlă de chin.

Primar: Nu ăla, boue!!! Celălalt!!!
Doctor: Baroane, ne omori!!! Ai înnebunit?!? Celălalt, pe celălalt...
Baron:: Care? (*apasă ceva, rotirea se încetinește. Baron se prăbușește. Francezul cântă. Doctorul sare de pe scaun. Ringhișpilul se rotește în continuare.*)

Întineric

Scena 8

La marginea scenei, Domnul doctor stă pe un scaun. Ține în mână un telefon. Pe partea cealaltă a scenei stă Réka. Își face unghiile, vorbind între timp la telefon.

Réka: ...iar tu știi engleza, pentru tine examenul de limbă e o nimica toată... Cinci mii, curați, în mână... Iar spitalul îți achită lecțiile de norvegiană, profesoara va veni de două ori pe săptămână, de dragul vostru, la spital... Sunt trei japonezi, un marocan, doi indieni... Tu ai fi primul maghiar... Până la Crăciun ai putea fi aici. Aici seara se prăjește curcan... Și numai după aceea rulada... Cum preferi, cu mac sau mai bine cu nucă? (*Domnul doctor nu răspunde*) Sau vrei din fiecare? Sau să prăjesc și pește? Somon la grătar?!?... (*tăcere*) Tu nu mă mai iubești.

Doctor: Te iubesc... Ți-am scris, nu?... Ți-am scris și poezii... Versuri... „Pe pielea ta, mâna-mi se simte-acasă...”

Réka: „Zadarnic de tine însăți te-ascunzi...” Frumos... Ai scris-o în mai anul trecut. Apoi ai renunțat.

Doctor: Am... Iar tu ai plecat.

Réka: Chiar așa.

Doctor: (*râde*) Chiar așa, ca frumoasa Elena... Sunt un bou de treizeci de ani, trimit poezioare în Norvegia, la Stavanger.

Réka: Întotdeauna ți-au plăcut porturile... și deja am și eu douăzeci și opt.

Doctor: Hoască urâtă. Baborniță...

Réka: În sfârșit, vechiul tău ton, steaua mea... Îți amintești, acum doi ani, la Glăjărie, ai căzut în pârau, erai un pic pilit... Și atunci te-am făcut steaua mea, iar tu mi-ai spus râzând: stea, stea, dar

căzătoare... (*tăcere*) De pe balcon se vede marea... Să deschid geamul? Vrei s-o asculți?

Doctor: Deschide-l! (*tăcere*) Nu se aude... Sunt mulți pescari?

Réka: Aici, pe porțiunea asta de țarm, doi bătrâni, dar ei sunt acolo tot timpul... În zori, când îmi pornește autobuzul, deja sunt acolo. La douăzeci și ceva de metri unul de altul...

Doctor: Pleci în zori? (*tăcere*)

Réka: Dar sunt liberă de vineri de la amiază până luni dimineața... Îmi gătesc, ascult muzică, învăț engleză și norvegiană... Îl plimb pe Viteazu pe țărmul mării. E prepelicar.

Doctor: Prepelicar maghiar?

Réka: Englez... E o problemă? (*tăcere*) Uneori mi-e atât de dor de tine că mă înfierbânt... Am visat, nici nu o dată, că facem dragoste... Am țipat în somn, m-am trezit la auzul propriului țipăt... Inima bătea alandala, înnebunită... Aproape că am ajuns la final, cearceaful era ud leoarcă sub mine, să povestesc? (*tăcere*) Mai bine tac.

Doctor: E greu de ascultat.

Réka: Pentru mine, tu ai fost al treilea iubit... Dar tu ai fost primul bărbat din viața mea. Tu m-ai făcut cu adevărat femeie... Îți mulțumesc. (*tăcere*) Deși aș putea și să te blestem!

Doctor: Tu... Pe mine?!?

Réka: Dacă nu vii în viața mea, ce vorbesc, în patul meu, sub pielea mea, deci, dacă tu nu vii... Din partea mea, tot curvășagul ăsta de sex se poate duce-n pulă... M-am culcat, na... Înaintea ta... Cu doi bărbați... Dar cu tine am făcut dragoste... Să spun mai departe? (*tăcere*) Luni să te sun? (*tăcere*) Să te sun sau nu?!?

Doctor: A plecat în Irlanda.

Réka: Cine?

Doctor: Doctorul din satul mamei. (*tăcere*)

Réka: Înțeleg... Na, fii atent... Să repetăm, băiețel, lecția de astăzi... Cinci mii pe lună, care peste un an pot să fie șapte mii, marea e la o sută de metri, o lună pe an poți să te duci acolo unde dorești, poți s-o aduci pe maică-ta, poți să pescuiești, să trăiești, să călătorești, Johann îți împrumută oricând yahtul, și mă ai și pe mine. Eu... Am venit pe lume pentru tine. (*tăcere*) Nu plâng. Și-acuma tu te întorci acasă și trăiești pentru poporul tău ca maica Tereza... Le alini suferința... Vei fi balsam pentru rănilor...

Doctor: Nu fi sarcastică... (*tăcere*)

Réka: Trebuie să decizi!... N-avem de ce să ne ducem cu vorba. Vii sau rămâi?!?... Și dacă vii, când, iar dacă nu vii, de ce nu... Totul a devenit atât de simplu... Am trecut de douăzeci și opt... Poate o să vină un prinț călare pe-un cal alb... Pula calului. (*începe să plângă*)

Doctor: Réka!!! Fii atentă... Ceea ce-ți spun acum... Niciodată, nimănui încă... Știi, oh, n-ai de unde să știi, eu... Eu mi-am început practica la Timișoara... Atunci, din șaptesprezece decembrie, ca rezident, am fost de serviciu la chirurgie doi... De gardă, cum spunem noi. Atunci, aproape o săptămână, am fost continuu pe picioare... Afară se trăgea, de dormit am dormit vreo două ore pe o masă, spitalul a fost ocupat de oameni înarmați, unii civili, alții în uniformă, de-a valma. Erau etaje la care accesul era interzis. Atunci, acolo, eu am

auzit foarte multe lucruri... se spune că imaginile cu adevărat memorabile se imprimă pe retină... Mi-s pline urechile, creierul de ce am auzit în săptămâna aceea acolo... Împuşcături, vaiete, plâns de nou-născut retezat de-o rafală scurtă, vocea răguşită a unui om bătrân, glasul ţipător al unei fete tinere... Acele glasuri... De parcă mi-ar înfige cuţite încinse în urechi, în creier... Toate, toate sunt aici. În interior... Când s-a făcut apoi linişte, la multă vreme după aceea, desigur, m-au chemat. Şi de atunci tac. E mai bine așa pentru toată lumea. Dar împuşcăturile le aud, aud plânsul copiilor, aud motorul ambalat al camioanelor încărcate cu morţi... Astea mă leagă de acest loc. Să le las aici...

- Réka:** Nu mi-ai spus niciodată.
Doctor: Nu puteam să spun... De fapt, nici acum nu pot să spun.
Réka: Mama ta câţi ani are?
Doctor: Şaizeci şi şase...
Réka: Deci plânsul de nou-născut auzit cu câţiva ani în urmă nu te lasă să pleci... La psihiatru ai fost?
Doctor: Nu... Tu nu eşti așa!
Réka: Cum sunt?... (*tăcere*) Fii atent deci... Eu te aştept până la Crăciun... Ştii că te aştept?!? Ca pe Mântuitor... În fiecare dimineaţă, amiază şi seară aştern pentru doi oameni... Pentru tine şi pentru mine... Şi pun pe masă două pahare... Şi vinul tău preferat. Pentru mine şi pentru tine. Mai sunt mai bine de patru luni până atunci... Cel puţin o sută de cine. Cu tine. Şi-o să fie şi supă-n fiecare seară... Promit... Pentru tine... Înţelegi? (*tăcere*) Luni să te sun?
Doctor: (*pune receptorul în furcă*) Sună-mă. Sună-mă... Sună-mă...

Întineric

Scena 9

Ringhişpilul se roteşte. Avocatul, Baronul şi domnul Doctor stau culcaţi pe pământ, leşinaţi. Francezul, Primarul, Poliţistul şi Secretarul se dau roată-roată cu capetele prăbuşite... Acum cade Secretarul.

Întineric

Scena 10

Carpaţii. Perete abrupt de stâncă, peste două mii de metri. Doi alpinişti – tovarăşi de coardă – atârnă pe o singură coardă. Cel aflat deasupra, Secretarul... Cu mai bine de trei metri dedesubt, atârnă cel mai bun prieten al său, Andrei, care îi este tovarăş de fiecare dată. Situaţia e critică: pitoanele care-l ţin pe Andrei au cedat, două au ieşit din stâncă. Practic, Secretarul îl ţine pe Andrei

cu coarda înfășurată profesionist peste propriul corp. Șuieră vântul.

- Andrei:** Când ai futut-o prima oară pe Eva?!?... *(tăcere. Se aude numai vântul. Andrei smucește coarda.)*
- Secretar:** Ai înnebunit?!?... Ți-ai pierdut mințile?!?... Ne prăbușim!
- Andrei:** Să aud... Când ai futut-o prima oară pe nevastă-mea?!?
- Secretar:** În urmă cu doi ani.... Primăvara.
- Andrei:** Trei ani... Iarna.
- Secretar:** Doi.
- Andrei:** Minți! Trei... În urmă cu trei ani, pe douăzeci februarie seara, nu s-a ținut ultima oră, m-am dus acasă, scârțâia zăpada sub tălpi, am intrat la ora șapte și nouă minute, voi ședeți în cele două fotolii, iar în aer se simțea mirosul de Kenzo al soției mele. Eva a adus cafea, întâi a pus ceașca în fața ta, apoi a mea, în a ta a pus îndulcitor, într-a mea zahăr cubic... Ți-ai pus un picior peste celălalt... Am observat că nu ai șosete. În februarie.
- Secretar:** Au trecut trei ani? Nu doi?
- Andrei:** Mă poți ține?
- Secretar:** Nu eu te țin. Coarda.
- Andrei:** Încă un ceas bun, până ajung aici... Animalule. Animal mizerabil. Tu erai, o pulă de cal, *tu ești* cel mai bun prieten al meu... Singurul, un prieten adevărat... Tovarășul meu de coardă. Cu care am fost pe Mont Blanc, în Caucaz, în...
- Secretar:** Vorbești prea mult. Menajează-te. *(tăcere. Șuieră numai vântul)*
- Andrei:** Te iubește? *(tăcere)* Ți-a spus că te iubește?... Sau că nu mă iubește pe mine?!?... Uneori, dimineața avea perna udă... Dar nu s-a plâns... Am luat Fiatul... Am închiriat o casă pe valea Ilvei... A spus că te iubește pe tine?!?
- Secretar:** N-a spus așa ceva... Niciodată în cei doi ani.
- Andrei:** Nu doi. Trei.
- Secretar:** Trei... Mă predau... *(tăcere)* S-a răcit foarte tare. Minus opt-nouă.
- Andrei:** Ce animal josnic ești... Tocmai ea ți-a trebuit... Soția celui mai bun prieten al tău... Care ți-a fost coleg de echipă la educație fizică... Gunoii. Căcat. Șobolan. *(smucește)*
- Secretar:** Dacă coboară sub minus zece, și n-ajung aici până se-ntunecă... Nu smuci, boule...
- Andrei:** Ar trebui să te scutur, ca un câine puricii.
- Secretar:** Nu te fute... Tu te-ai prăbuși primul... Eu aș cădea eventual peste tine... Aș supraviețui... Aș vorbi lângă mormântul tău...
- Andrei:** Te smulg!!!
- Secretar:** Încearcă! *(tăcere)*
- Andrei:** Sufletul ei și așa-i al meu... Tu i-ai posedat corpul... Dacă l-ai posedat... Ești sigur?!? Nu s-a prefăcut?!?
- Secretar:** Să nu ne băgăm în detalii. *(tăcere. Vânt. Încet, se întunecă)*
- Andrei:** Nu vreau să ne îngroape în aceeași zi!... Dacă dăm în primire bocancii în aceeași zi... De la mine i-ai primit și pe ăștia, mârlanule... Superbii bocanci galbeni, i-am cumpărat la Innsbruck, a fost o mare reducere de preț, ți-am desenat talpa, cele două

perechi de bocanci erau acolo sub bradul de crăciun, ai mei și ai tăi, le-am și legat șireturile. Și tu o futeai deja în toi.

Secretar: Eu sunt reformat, tu catolic... Atâta doar, să nu stabilească aceeași oră... Eu sunt mai mare... Cu trei luni... Pe mine mă îngroapă mai întâi...

Andrei: Dar catolicismul are o ascendență de o mie și cinci sute de ani... Luther numai la o mie cinci sute...

Secretar: Ai căpiat?!? Îți arde de dispute religioase acum, aici?

Andrei: E un loc și un timp ideal... Carpații, se înserează, atârnăm pe o stâncă... Până dimineață ori murim, ori nu... Dar acum eu depind de tine, tu de un piton, pitonul de stâncă, stâncă de munte, mu... Eu sunt catolicul... Pe mine primul... Tu ești înșelătorul... Moral insaniti.

Secretar: Și se mai spune că toți profesorii de sport sunt niște nătărași...

Andrei: Iar eu?!? De ce depind eu?!?... De mine însumi... Ne prăbușim, înghețăm... Ori-ori... Asta-i meniul de astăzi... Și mâine?

Secretar: Să spun?... Nimic. Un nimic colosal, gol, întunecat... O tăcere asurzitoare, întunecată. Nihil... O plesnitură, când craniul de stâncă... Știi... Iar dincolo nu-i nimic.

Andrei: Nu știu... Și nu știe nimeni... Poate fi un spațiu colorat imens, cu pomi, muzică, cu părinții mei, mă așteaptă deja... Zâmbind, în straie albe, cu brațele deschise. Și iată... Sunt acolo și ceilalți, toți, toți... Árpi, Sándor, Ferike... Ne așteaptă.

Secretar: (*urlă*) Andrei!!!... Aiurezi... Nu te așteaptă nimeni... Te așteaptă soția acasă. Băiatul. (*Andrei își scoate cuțitul cu lamă rabatabilă. Îl deschide*) Pune la loc cuțitul, Andrei!! Pune-l la loc, te implor... pune-l înapoi în toc... Te rog, te implor!!!

Andrei: Ai făcut pe tine? Fii calm, dragul și unicul meu tovarăș de coardă. Tai coarda. Tu rămâi. Eu zbor... Retezarea vreo trei secunde, prăbușirea vreo șase, agonia circa o jumătate de minut, sau nici atât... Șaizeci de secunde, hai, să fie două minute... Și voi știi ceea ce tu niciodată. Niciodată, dar niciodată în curva asta de viață!

Secretar: Băiatul tău o să facă duminică doi ani. (*tăcere. Vânt*)

Andrei: Iar tu de trei ani... De trei ani buni o fuți pe nevastă-mea. Mizerabilule... Unicul meu băiat. Deci asta e. E al meu?!? (*urlă, scutură coarda*) E al meu?!?... E băiatul mei?!?...

Secretar: Al tău, boule... Are fruntea ta... Zâmbetul e al maică-sii. Și la umblet e ca tine... Și ca taică-tău.

Andrei: Pe tata nu-l băga în joc... Dacă ar trăi, te-ar scuipa în față.

Secretar: L-am iubit. A fost un bătrânel minunat... Și cum cânta la acordeon... Și el mă îndrăgea.

Andrei: Cum să nu-l iubească pe prietenul unicului său fiu?!?... Are părul mai deschis la culoare.

Secretar: Cine?

Andrei: Și al tău e... Un blond nelămurit.

Secretar: Chelesc. Boule...

Andrei: O să fac testul de paternitate. Și dacă aflu...

Secretar: Să afli ce, mă rog?!? Băiatul tău...

Andrei: Dacă aflu că nu-s tatăl lui, atunci... (*se împinge de la peretele de stâncă; revenind, se izbește de el. Tăcere*)

Secretar: Atunci ce-i? (*tăcere, șuieră vântul. Încet-încet, încep să tremure. Secretarul dârdâie, tremură, Andrei îndură mai bine frigul de minus zece grade.*) Încă ar trebui câteva ore...

Andrei: Ai spus că o să ajungă.

Secretar: Dacă... Am spus că vor ajunge dacă pot să pornească la timp. (*Dârdâie*) Mi-e frig. Îmi îngheață picioarele. Nu le pot mișca. Nici nu le mai simt. Tu?

Andrei: Rezist... Încă rezist... E al tău sau al meu, asta e întrebarea. Nu mai pot îndura. Frigul – da. Rușinea – nu. Frige... O văd în brațele tale, aproape ațipită... După. Dacă închid ochii, dacă îi deschid... Mă pârjolește imaginea asta.

Secretar: Frigul se cațără în sus. Nu mai avem ceai, nu-i așa?

Andrei: Ceai, noi?... Păi da', sigur, totul este comun... Nu avem ceai... Perechea cea mai forjată, cei mai buni prieteni... Care se pregăteau pentru K2, peste doi ani... Dacă.

Secretar: Încă ne pregătim... Încă ne putem pregăti. Ar trebui doar să prindem dimineața de mâine. N-ai avut cum să mă vezi, niciodată.

Andrei: Mi-am imaginat, boule. E mult mai rău... E puțin crăcănat.

Secretar: Ai înnebunit.

Andrei: E al tău???... Al meu???... Al nostru. (*Secretarul tremură, îi cade capul într-o parte.*) Nu cumva să crapi... Auzi? Tu n-ai voie să crapi!... Trebuie să-ți crești copilul!!!

Secretar: E al tău... De câte ori să-ți mai spun?!? Omul moare... Animalul crapă.

Andrei: N-am spus întâmplător... În fața mea, tu ai încetat să fii om. Exiști, dar nu ești. (*tăcere. Șuieră vântul. Se întunecă. Secretarul tremură, trupul îi zvâcnește scurt.*) Acum tu mă smucești?

Secretar: (*abia mai poate vorbi*) Nu eu... Trupul se zvârcolește... Semn rău... Nu mi-a mai rămas mult timp...

Andrei: Ne-a rămas timp, amice... Nouă... (*cu o mișcare lentă, trage fermoarul canadienei*) Eu am luat foc... Pe dinăuntru.

Secretar: (*se uită în jos*) Ai înnebunit?!? Ce faci, Andrei?!? Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?!?

Andrei: M-am încălzit... Naiba știe... Îmi face bine aerul înălțimilor.

Secretar: Dacă ai atac de panică... Dacă te-ai panicat, apucă-te de fluierat... Mozart...

Andrei: Eu te-am făcut să-l îndrăgești și pe el, cap sec... Eu te-am dus și la primul concert... Și peste un an ne-am luat deja abonament... Și bluesul... John Lee Hooker...

Secretar: B.B. King...

Andrei: Nu pomeni numele sfinților în van! Și la biserică eu te-am dus, la Brașov.

Secretar: Iartă-mă.

Andrei: În sfârșit. Asta am așteptat. Nu te iert. (*își dezbracă geaca, o aruncă în gol*)

Secretar: Îngheți, Andreicuț!

Andrei: Andreicuț?!?... Mă, om de nimic, pentru tine am devenit deja Andreicuț. (*aruncă mânușa*)

Secretar: Eva e nevinovată... Eu am fost de vină... Am asaltat-o săptămâni la rând, sunt un animal mizerabil, imoral...Iartă-mă. Fii atent, îți arunc puloverul!... Iartă-mă!

Andrei: Du-te-n mă-ta cu puloverul tău cu tot. Ți-am spus că mi-e cald... Ard. (*își dă jos puloverul, cămașa, le aruncă. Atârnă pe jumătate gol. Șapca o are pe cap.*)

Secretar: Vin.

Andrei: Iarăși minți. (*Dârdâie amândoi. Andrei pe jumătate gol. Secretarul începe să plângă zgomotos*) Nu boci, pulică. Nu suport să văd un alpinist plângăcios. Așa ceva nu există. Mai bine spune-mi al cui e băiatul meu?!? (*își azvârle șapca. Șuieră vântul. Întuneric.*)

Scena 11

Ringhișpilul se rotește, dar încet. Polițistul sare din scaun. Sus, se mai rotesc numai Primarul și Francezul. Ceilalți zac leșinați pe jos. Polițistul se prăbușește la pământ. Întuneric.

Scena 12

Polițistul stă pe marginea drumului, cu aparat de emisie-recepție în mână. În cealaltă mână, bastonul de semnalizare roșu-alb, fosforescent. Se apropie o mașină... Polițistul îi face semn să oprească. Mașina frânează, se oprește. Polițistul se duce la mașină, salută. Șeful coboară portiera.

Șef: E vreo problemă, sefu'?

Polițist: Dumneavoastră mergeați cu o sută zece, ați depășit de două ori pe linia continuă... Atât.

Șef: Ei? Și-atunci ce-i?!? Am călcat pe cineva?!?

Polițist: Din fericire, nu. Vă rog să-mi dați permisul!

Șef: Poftim?!? Ce-mi ceri?!? (*coboară de tot portiera, își scoate capul*) Na... Nu mă recunoști?

Polițist: Nu.

Șef: Tu nu te uiți la teve?

Polițist: Ba da. Mă uit.

Șef: A, da, sigur... Hai, uită-te din față... La televizor nu mă arată din profil. (*Polițistul se duce în fața mașinii, se uită, revine.*) Ei... Ți-a căzut???

Polițist: Ce? Unde?

Șef: Și alaltăieri... La oră de vârf!... Și tu nu mă recunoști?... Cum se poate asta?!? Pe mine mă cunoaște toată lumea în județul acesta și în cele limitrofe... Aproape că am devenit deputat. Dar sunt consilier județean, și acum... Joi după amiază, ședință. Na. Ce-i?

Polițist: Actele, vă rog!

Şef: Na, fii atent aici, coiule... Lasă-mă în treaba mea, până ți-e bine...

Polițist: Nu sunt coi... Numele meu este Pop Samuilă. Plutonierul Pop Samuilă... Actele, vă rog. Vă fac proces-verbal...

Şef: Pula calului, aia faci... Acum chiar că încep să mă enervez... Lasă-mă să-mi văd de drum, altfel o pățești, coi nenorocit... Că dacă nu...

Polițist: Atunci ce-o să fie?

Şef: Îți rup gâtul.

Polițist: *(pentru prima oară, își ridică vocea)* Să-mi dați imediat actele! Că dacă nu...

Şef: Ce-o să fie dacă nu le dau???

Polițist: Atunci voi fi nevoit să utilizez forța. Trebuie să vă confisc actele!

Şef: Forța?!?... Împotriva mea?!?... Tu știi ce vorbești, cap de pulă?!?

Polițist: Coborâți imediat!

Şef: Târfa de mă-ta, aia coboară! *(ridică portiera, telefonează)*

Polițist: *(bate în geam)* Vă rog să coborâți imediat!!! Dacă nu, trebuie să recurg la forță!!! Solicit întăriri!!!

Şef: Vai ce mă sperii! Întăriri?!? Imediat mă cac pe mine de frică... Și ce va fi dacă nu cobor?!? Spargi parbrizul?!? Mă trântești la pământ?!?... Mă încătușezi?!?

Polițist: *(telefonează, termină, strigă)* Imediat vin întăririle... Maiorul însuși e de serviciu... Dumneata îți primești înapoi permisul la paștele cailor! Garantez. *(frânează o mașină, se oprește. Pâlpâie semnalizarea. Maiorul coboară. Celălalt polițist rămâne în mașină. Şeful coboară portiera)*

Şef: Bună ziua!

Maior: Ce s-a întâmplat aici?!? Raportați!

Polițist: Domnul conducător s-a deplasat cu o sută zece în sat, a depășit de două ori pe linia continuă, refuză să prezinte actele... În afară de asta, m-a amenințat că-mi rupe gâtul... O dată m-a făcut coi, iar peste două minute mi-a zis cap de pulă. Pe scurt, atât. Și a amintit și de pula calului. Scuze.

Maior: A calului?!?... *(fluieră, își clatină capul)* Nu-i nimic. *(bate în geam)* Vă rog să coborâți! Imediat! Și vă rog actele. Permis de conducere, carte de identitate...

Şef: *(coboară, întinde actele)* Pofțiți, vă rog frumos.

Maior: *(se uită la acte)* Na, s-aud! Ce s-a întâmplat?

Polițist: Colegul mi-a transmis faptele... Și eu l-am oprit. Am procedat regulamentar.

Maior: Versiunea dumneavoastră o cunosc... După dumneavoastră, ce s-a întâmplat?

Şef: Absolut nimic... Veneam normal, respectând regulile, și țăranul ăsta m-a oprit.

Maior: Na.

Şef: Tâmpitul ăsta.

Maior: Na-na... Este autoritate publică... Asta-i titulatura exactă.

Şef: Autoritatea mi-a făcut semn, și de atunci îndrugă verzi și uscate.

Maior: Dar ce s-a întâmplat?!? Linie continuă? Încălcare?? Și de două ori???

Şef: Asta recunosc... Prima dată am depăşit o căruţă, apoi o vacă. Din rasa Kostroma, dacă am văzut bine. Dar am văzut bine, pentru că nu mergeam repede. A fost o bălţată de Kostroma. Dă lapte mult.

Poliţist: E bună de lapte. Aşa se spune.

Şef: Tu nu mă corecta, tâmpitul, până ți-e bine!

Maior: Na-na-na... Mai încet, domnule consilier... Dacă mi-e permis să vă rog... Trebuie să stabilesc faptele!

Poliţist: Colegul meu stă în faţa primăriei... Acolo măsoară viteza... Puteţi să-l întrebaţi cât a arătat radarul... Dacă tot suntem la fapte.

Maior: Dumneavoastră nu vă mai amestecaţi!... Şi dumneavoastră unde vă grăbeaţi?!? La ce atâta grabă?!?

Şef: Nu mă grăbeam nicăieri. Mergeam pe drum. Sunt aşteptat.

Maior: Mare dilemă... Pentru că ori vă iau permisul, ori nu... Şi în afară de asta, am şi posibilitatea amenzii...

Poliţist: Eventual, dacă l-aţi suna pe colegu'...

Maior: V-am spus deja... Linişte... Ce coleg?... Şi dacă n-a văzut bine?!? S-a făcut înregistrare?!? Na, vedeţi!... Iar colegul nu cumva are ochelari?

Poliţist: Ba da.

Maior: Asta e... Avem o meserie blestemat de grea. Pentru că unde-i dreptatea?!? Ce complicat poate fi până şi un caz mărunţ ca acesta...

Şef: Îmi bag eu mandravela-n toate... Amendaţi-mă, nu mă amendaţi, numai lăsaţi-mă să plec odată. Sunt aşteptat!!!

Maior: Cine te aşteaptă, Tibi?

Şef: Cine, cine?... Pădurarul-şef din satul vecin... Pe tine nu te-a chemat?

Maior: Cum să nu... Tocmai acolo pornisem, când m-aţi chemat, aproape concomitent. O să mă ducă colegul.

Şef: Te duc eu, cumetre... *(Maiorul face semn, maşina poliţiei dă înapoi)*

Maior: Treaba nu-i aşa de simplă... Aici s-a petrecut o încălcare gravă a regulilor... Aici trebuie să suflaţi! Haideţi înapoi! *(Şeful înţepeneşte în poziţia dreaptă în faţa maşinii. Maiorul scoate fiola, porneşte spre Şef. Brusc, se întoarce, bagă fiola sub nasul Poliţistului)* Dă-i bătaie, suflă, colega!

Poliţist: *(abia reuşeşte să vorbească de uimire)* Eu?!?... Eu să suflu?!? Nu conducătorul?!?... Care...

Maior: A-a, nu, că bunică-mea... Dumneata ai îndrugat aici verzi şi uscate... Bălţată de Kostroma, benzi, coleg ochelarist... De parcă n-aţi fi normal... Sau de parcă aţi fi băut... Sau de parcă aţi fi şi tâmpit, şi băut...

Poliţist: Vă rog, eu despre vacă, despre bălţată n-am scos o vorbă...

Maior: *(urlă)* Suflă!!! *(Poliţistul suflă, Maiorul se uită la rezultat)* Negativ. Zero.

Şef: Ca zăludul ăsta din cap până-n picioare. Zero la pătrat. *(râd)* În maşină, Titi.

Maior: O clipă. Dumneata când ai ajuns la noi?

Poliţist: De şase luni.

Maior: Şi de unde?

Şef: De pe câmpie.
Maior: Aha... Mi-amintesc... Ei, luni dimineaţă te prezinţi în satul dumitale... Te trimit înapoi pentru şase luni... Trebuie să mai exersaţi puţin semnalele... Cui îi faceţi semn să oprească şi cui nu. Foarte multe depind de asta, plutonier... Îţi spun eu ceva... Totul depinde de asta. Pe cine opreşti şi pe cine nu...
Şef: Să ne grăbim... Până acum s-a făcut tocăniţa de căprioară... În dimineaţa asta a împuşcat-o Gigi.
Maior: Dar acum nu e interdicţie? La căprioare?...
Şef: Ba da. Şi-atunci ce-i?
Maior: Nimic. Na, să mergem.
Şef: (*bagă în viteză, accelerează, turează motorul*) Liber în faţă! (*râd. Poliţistul stă împietrit. Întuneric*)

Scena 13

Numai Francezul şi Primarul se mai rotesc încet. Ceilalţi zac pe pământ. Acuma cade şi primarul. Întuneric.

Scena 14

Interiorul unei cabane. O uşă la dreapta, fereastră în spate. Într-un pat imens, stau culcate trei persoane, mai precis, şed, cu pahare în mâini, ţigări. În stânga Ági (o blondă bombă de douăzeci şi ceva de ani), la mijloc Primarul, cu un început de burtă, în tricou, în dreapta Pisi (de patruzeci, dar nu arată). Amândouă femeile poartă sutiene identice, negre, la modă. Toată seara au băut, dar nimeni nu-i beat. Se aude muzică dintr-un aparat portabil, monstruos de mare. E trecut de miezul nopţii.

Pisi: Tu începi, Bulinel.
Primar: Nu-mi zice așa, Pisi...
Pisi: Nu mă pisici, Bulinel.
Primar: Deşi cu o jumătate de oră în urmă încă ne pisiceam.
Pisi: Şi ne bulineam.
Ági: Atât despre astea... Ei, zi-mi, căţeluş... Cu ce m-ai aştepta pe mine şi pe...
Primar: Nu-s căţeluş!!!... Sunt primarul satului... Chiar şi așa, cherchelit...
Ági: Nu ești cherchelit... Te cunosc. De mai bine de trei ani...
Pisi: Iar eu de trei săptămâni.
Primar: Ai ghinion... Cu Ági ne înţelegem bine, au trecut trei ani... Nu bănuieşte nimeni nimic. Deşi eu sunt luat la ochi... Mă pândesc.
Pisi: Nu bănuiesc. Ştiu!
Primar: Cine?
Pisi: Satul.

Primar: Țsta nu-i adevărat... Nu știe nimeni nimic!!! Pe mine m-ar dat afară imediat, Juțica ar divorța, dacă ar afla... Nemiavorbind de cei de la județ...

Pisi: Acuma ce-ai mai mințit?

Primar: București. Minister. Două zile și două nopți... Data trecută am luat vreo zece ciocolate pe aeroport, când mi-am făcut week-endul cu Ági... Și pe alea le tot dau, pe rând. Și crede, pentru că scrie pe ele... Așa că ne putem pisici până poimâine dimineață. Numai să rezistați, steluțele mele... Nu vă strânge sutienul?!? (*râde*) Ei, Agnetuțo... Ei, jos cu el!!!

Pisi: N-o strânge. Ei, spune... Cu ce ne-ai aștepta?!? S-aud!

Primar: Păi... Mai întâi coniac... Franțuzesc... Apoi supă de carne, cu fidea... Apoi tocană vânătorească, de iepure sălbatic, cu găluște de pâine, apoi ecler... Vin alb, roșu, roze... Atât.

Ági: Nu-i rău. Opt șaizeci și șase.

Pisi: Nouă... Tu urmezi, Ági!

Primar: Nu bem? (*toarnă din sticla de șampanie, beau*).

Pisi: E bună. Demisec.

Primar: Un pic cam scumpă... Dar Ági pe asta o preferă.

Pisi: Și eu.

Primar: Dar tu, acolo de unde vii, ai văzut șampanie franțuzească??? La teve?

Pisi: Nu te obrăznici, Bulinel... Aici te las!

Ági: Te lăsăm!!!

Primar: Doamne ferește!!! Retrag totul... Ei, Agnetuțo, tu urmezi!

Ági: Șampanie, supă armenească cu colțunași, papricaș de pui cu smântână, kurtös. Coniac la urmă.

Pisi: Nouă... La mine asta ia nouă!

Primar: La mine e de zece!!! Până acum tu conduci, Agnetuța mea!!! Să bem pentru tura asta!!! (*beau, râd*) Pisi!

Pisi: Eu mă dau bătută... Ági e campioană! Ági, pune altă muzică... Asta e prea veselă! (*Ági se dă jos din pat, chiloți negri, sutien, se duce până la aparat, schimbă muzica. Se întoarce la pat dansând*) Dansezi bine!... Unde ai învățat?

Ági: Am umblat la balet un an... Când locuiam la oraș.

Primar: Ági face totul foarte bine... Uită-te la sânii ăștia... Și n-o deranjează diferența de vârstă... Și dacă totul merge bine, la anul primește o Skodă micuță. Nu nouă.

Pisi: De ce nu anul acesta?!? Anul acesta ce primește???

Primar: A primit deja... Plic... plicuri.

Pisi: Și eu ce primesc?

Primar: Ce ți-ai dori să primești?

Pisi: Skoda... Nouă... (*râd*) Să bem în sănătatea Skodei!!! Dacă-i nouă, dacă-i rablă... Știi că satul îți spune Primărel?

Primar: Știu... Așa mă alintă... Că mă iubesc.

Ági: Nu-ți spun numai Primărel...

Primar: Ci?

Pisi: Hoțu' Primărel.

Primar: Tu de unde știi asta?... Că tu n-ai ajuns aici nici de-o lună din Moldova... Ei?!?

Pisi: Se vorbește... Satul.
Primar: Satu', satu', dar cine?...
Ági: Lăsați-o naibii... Avem șampanie, avem muzică. Avem vin roșu...
Și încă nu-i decât douăsprezece jumate.
Primar: E și frumoasă, și deșteaptă, mă și iubește... Ce-i mai trebuie?
Pisi: Plic... Două bucăți... Și eu sunt și frumoasă, și deșteaptă, te și iubesc...
Primar: Tu?!?... Și tu mă iubești?
Pisi: Cel puțin cât Ági.
Primar: Asta n-aș fi crezut... Ea arată, tu nu...
Pisi: Când?
Primar: (*zâmbește*) Păi... În timp ce.
Pisi: Ce?
Primar: Că mă iubește... Șoptește, na... Mă laudă...
Pisi: Pe tine?... În timp ce?
Primar: În timp ce... Mă laudă și mă încurajează!
Pisi: Nu-i totuna!
Primar: Iar tu te uiți numai la plafon... Nu nega!
Pisi: De admirație... Paralizată... Na, Primărel, voi primi plicul?
Primar: Primește cine merită. Cine se exteriorizează!
Pisi: Dacă numai de atât ai nevoie, eu gem de cade tabloul de pe perete...
Primar: Asta nu... E o imitație după Grigorescu...
Pisi: Și gânguresc dacă trebuie.
Primar: Aia ce-i?
Ági: Cum fac porumbeii când se iubesc.
Primar: Animalele pot să fie îndrăgostite?
Ági: Ei, nici chiar așa... Lucrează în ele instinctul de conservare a speciei.
Primar: La noi porumbeii gânguresc tot timpul... Și înseamnă că toți sunt îndrăgostiți?
Ági: Instinct. Instinct de conservare a speciei.
Primar: Apăi, de fapt, și eu te conserv pe tine... Și acuma și pe Pisicuța... Nu-i ieftin... Dar merită. Merită???
Pisi: Tu singur știi asta.
Primar: Merită... Cine are două drăguțe atât de minunate? Până și la județ știu de numai doi-trei... Dar așa, în trei... Asta-i numai spre lauda mea... Că asta mi-a trecut prin cap... Ca să ne facem un pic de cap în trei... Și încă nu-i nici unu! Avem toată noaptea în față... Și că voi ați acceptat... Luni să veniți la mine... La birou... Împreună, că atunci nu dă de bănuț!
Ági: Păi, dar eu lucrez acolo, Bulinelul lu' mămica... Cum să fie suspect?!?
Primar: La noi și zidurile au urechi... Iar cealaltă secretară două... Trage cu urechea, amiroase... Și nu pot s-o dau afară!
Ági: Cum să nu se poată... Oricine poate fi dat afară...
Primar: Ea nu... Are pe cineva sus...
Ági: La oraș?
Primar: Mai sus!
Ági: La județ?

Primar: Și mai sus!

Pisi: Isuse...Nici n-aș bănuî de la curva aia mică...

Ági: Micăăă?... Să bem, fetelor, Primărel... Începe să mi se facă și foame.

Primar: Am adus trei pui gril și cinci litri de vin roșu lângă șampanie. Dacă nu va fi de-ajuns, mai aduc... Vouă orice, oricând, steluțele mele (*începe să se îmbete*)

Ági: Nu mai bea! Adormi, sforăi... Iar noi să te-ascultăm.

Pisi: Și n-avem televizor. Ne-am uita la ceva xxl.

Primar: Aia ce-i?

Ági: Na, nu te preface! xxl?!?... Nu știi?!? Porno.

Primar: Nici o problemă... La proxima ocazie, când venim, va fi. Porno, Duna, Transilvania... Vorbesc cu Bibi, aduce cablul... Și-apoi ne uităm... O știți pe aia, când îl întrebă copilul pe secui: tată, mă pot uita la televizor? Uită-te, băiete, uită-te!... Numai să nu-l pornești... (*râd, beau*) Mi-e cald (*își scoate tricoul*) Na, păpușilor, nimic, nicăieri?... Jos cu sutienele!... Haideți... A trecut de unu... Naaaa, Pisi... Tura a doua! (*Pisi și Ági nu se mișcă*)

Pisi: Cablul aici??? Satu-i la cel puțin douăzeci de kilometri. Și mai suntem și pe munte!

Primar: Și-atunci ce-i? Avem sârmă destulă... Iar pe fratele lui Bibi eu l-am scos din pușcărie. Iar el îmi scoate aici o sârmă... Na. nu ne dezbrăcăm?!?... În minuta asta-mi dau jos izmenele!... Și voi nimic?!? Nu-i frumos, păpușelor (*brusc, schimbă tonul*) Na, dezbrăcarea, la pielea goală, una-două... Că dacă Bulinel se supără...

Pisi: Dar de ce s-ar supăra?!? Fiecare lucru își are timpul lui... Ai răbdare până ne cuprinde și pe noi dorința... La femei, asta nu merge așa, țac-pac...Fii delicat, răbdător...

Primar: Nici eu n-am crezut așa, țac-pac... (*o mângâie pe Pisi, atinge sânul Agnetei*) Am fost delicat? Vă cuprinde?!?... Nu vă potopește?... Dorința??? Păpușitelor... Nici nu... Pispăpuși... (*râde*) Pe mine mă cuprinde! Simt! Ah!

Pisi: Fii atent, Bulinel... Tu ești cel mai bun bărbat din județ... Dar ascultă-mă pe mine... Mai devreme, înainte de miezul nopții, ai fost superb cum stăteai în mijlocul camerei, cu căciulă, cojoc, adidași, cu damigeana și cele două pachete mari în mâini... Am pus muzică și am început frumușel să te dezbrăcăm... Și cum s-a sfârșit?

Primar: Ah... Ah...

Ági: Îmbracă-te, Primărelul meu... Dar de tot... Tu...

Pisi: Ieși în fața casei, iar noi până atunci...

Ági: Ne dezbrăcăm la pielea goală, tu intri...

Pisi: Iar noi te dezbrăcăm încet, o să sune muzica, îl punem pe Bocelli, de dragul tău, Agnetă va dansa în timp ce te dezbracă, și când toți trei vom fi goi, puf în pat...

Ági: Și acolo deja tu vei fi împăratul.

Primar: O-ho... Unde mi-s pantalonii? (*se așează pe marginea patului, se îmbracă, e cumplit de fericit*) Și tu vei dansa?... Îți scuturi fundulețul??? Așa, rapid, stânga-dreapta, roată-roată. Imediat înnebunesc de dorință... Și tu, Pisticuța mea?

Pisi: Eu o să-ți pupăcesc toate vertebrele.
Primar: De sus în jos??? De jos în sus?!?
Pisi: Și-și. (*ies din pat, îl ajută să se îmbrace*)
Primar: Și după aceea baia??? Am făcut-o anul trecut, bani europeni... Ne bălăcim pe cinste... Încăpem trei în jacuzzi?
Ági: Dacă mă iei în brațe.
Primar: Ah. Curat ca ultimul vals la Paris.
Pisi: Tango. Ultimul tango la Paris.
Primar: Cu Banderas.
Ági: Cu Marlon Brando... Tu nu știi nimic precis, Bulinel?
Primar: Ba da... Ies, intru și așa vă regulez pe amândouă că vă dați duhul... (*cu cojoc, cu căciulă, stă în mijlocul camerei*)
Pisi: Mă îngrozești de moarte... Măăăă, taurule!... Ei, dă-i bătaie... Ieși pentru cinic minute.
Primar: Ce cald mi-e... Dar ce cald. Ah. (*iese, se oprește în fața ușii. Se uită la cerul înstelat. În cameră, cele două fete încep să se îmbrace fulgerător, într-o tăcere mormântală. Vorbesc în șoaptă*)
Pisi: Tâmpitul.
Ági: Animal impotent... Na, bine... Aproape... Ne dă afară!
Pisi: Nu ne dă afară! Am făcut vreo trei fotografii. Gata... De-acum îl scoatem din joc. Bădăranul.
Ági: Bestie. (*dă mai tare muzica. Bocelli*)
Pisi: Sunt o bestie, iubirea mea. (*dispar prin fereastră. Primarul așteaptă, se uită la ceas*)
Primar: (*bate la ușă*) Hu-huuuu!!! Păpușelelor!!! Pisicuțele mele!!! Aici vorbește taurul!!! Vin, să nu cumva să vă răciți așa goale... (*intră. Stă uluit. Se uită sub pat. Oprește muzica, scuipă prin fereastră, apoi o închide. Își trănțește căciula, își dezbracă cojocul, se așează pe pat. Ia damigeana între picioare, desface o pungă cu pui gril. Se uită la patul gol.*) Târfe-curve psihopate. Vă aranjez. (*trage din damigeană. Privește în față. Îl pufnește răsul.*) Na, Bulinel, halește-acuma pui și bea vin!

Întuneric

Scena 15

Marginea pădurii. Se crapă de ziuă. Ringhișpilul stă. Toată lumea zace pe pământ, numai Francezul stă în scaun. Îi atârnă capul, dar fredonează. Intră Profesoara și Bubu, ținându-se de mână. Bubu ține în mână un coș plin cu sticle.

Profesoara: Doamne Dumnezeule... Ce-i aici?!? Ce s-a întâmplat cu ăștia?!?
Bubu: S-a rotit cu ei ringhișpilul... până...
Profesoara: Până?
Bubu: Până s-a terminat motorina.

Profesoara: Te implor, nu cumva au murit?!?... Până noi...

Bubu: Până noi...

Profesoara: Ne-a văzut proprietara. Ușa din antreu e cu sticlă, și la ea în cameră arde toată noaptea lumina, de când i-a murit soțul... A făcut ochii mari... Adevărul e că... Nu-i obișnuită.

Bubu: Se va obișnui... O să-i duc flori. Cu prima ocazie...

Profesoara: Cu prima ocazie?!?... La tine când e, de obicei?!?

Bubu: De obicei în seara asta, doamnă profesoară... Chiar în seara asta. Nea doctorul se mișcă. (*se duce la el, îl așează pe domnul doctor pe bancă, Profesoara îl ajută*) Nea doctore, e vreo problemă?

Doctor: (*se uită în preajmă*) Amețesc... Dă-mi ceva de băut!

Bubu: Vin? Bere? Coniac?

Doctor: Apă. (*Bubu deschide o sticlă de apă minerală, iar doctorul bea*) Na, să-i vedem pe pacienți!... (*se oprește lângă Baron, se ghemuiește, îi măsoară pulsul*) Țsta doarme... Dați-i apă. (*Profesoara ridică puțin capul lui Baron, îi toarnă apă în gură, Baron se ridică în fund*)

Baron: Sărut mâna. Unde mi-e vioara? (*își ia instrumentul în brațe, se întinde la loc.*) Mi se lipesc ochii. Nea doctore, eu mai ațipesc un pic, dacă-i voie... Vai. Mi-am scrântit glezna...

Doctor: Îi voie, Baroane, îi voie... (*Baron se ridică, se duce la bancă, se culcă pe el*) Țstora le-ar trebui cafea... Multă cafea... Cofeină... Dar nu tuturor... Fiecare caz în parte... Baroane, care gleznă te doare?

Baron: (*își ridică piciorul stâng*) Asta ni. Dar nu-i periculos... Pot să umblu, nea doctore... Îngrijiți-vă de ceilalți! (*Doctorul trece mai departe, acum îl trezește pe Avocat*)

Doctor: Domnu' avocat!!! Deșteptarea... (*Avocatul se ridică în șezut, deschide ochii*) Hu-ha! Vi s-a însângerat urât ochiul stâng... Ia să-l văd! (*Îl consultă pe Avocat*) Nu-i periculos... Amețiți?

Avocat: Vreau să învăț engleza! În India toată lumea vorbește destul de bine engleza... Elita... Odată am visat un oraș: se întindea pe malul apei, casele erau construite deasupra unor uriași pereți de piatră, în apă era o mulțime de oameni, erau îmbăiați sugari, pluteau peste tot flori. Iar clădirile, sus pe mal, erau albe ca zăpada... Abia puteai să te uiți la ele când bătea soarele amiezii. Ochii mi-au fost întotdeauna sensibili la lumină. Apoi o verișoară mi-a spus că orașul acela există... Se numește... Se numește... Benares. Și închipuți-vă, nea doctore, că i-am povestit asta verișoarei mele, iar ea mi-a spus că orașul acela există. Se numește Benares... Ar trebui să mă duc acolo. Se numește Benares. Așa mi-a spus verișoara.

Doctor: Alte simptome nu aveți? Greață, dureri puternice de cap, respirație grea?

Avocat: Păi cât am fost acolo sus... Am făcut pe mine... Nu treaba mare, numai treaba mică... Și am vărsat pe pantofi. Gucci. Mă culc... Un pic. (*se culcă la loc. Doctorul trece la Polițist, îl ridică-n fund, capul Polițistului atârnă într-o parte. Doctorul îi masează tâmpla, îl palmuiește ușor, Polițistul deschide ochii*)

Polițist: Trebuie să mă duc la liturghie. Unde mi-e cascheta??? Cine mi-a furat cascheta?!?

Baron: Ai trântit-o de pământ la banchet, Samuilă, la căminul cultural. Și ai uitat-o acolo!

Polițist: Total neregularitar... Fără caschetă, un polițist nici nu-i polițist.

Baron: Să-ți împrumut pălăria? (*Bubu și Profesoara râd. Se așează pe bancă lângă Baron.*)

Polițist: Îți dau imediat o șapcă de-o să mă pomenești... Tu să nu faci glume cu mine... Pentru că-ți zic eu melodia!!!... Tare mă înțepă inima, domnu' doctor! (*Doctorul îngenunchează, măsoară tensiunea Polițistului.*)

Doctor: Un pic cam mare... Tahicardie... Dar nu aveți aritmie, slavă Domnului...

Polițist: Tahi ce?

Baron: Tahiti... (*râd*) Mă, Samuilă, ne prostim numai... Am scăpat și din asta...

Polițist: Bine, bine, Baroane... Te pun cu botu' pe labe, numai să nu-ți vezi de nasul tău! (*pufnește în răs*) Na... Nu mă mai înțepă... Nea doctore, la mine treaba asta funcționează cam așa, la trei ani o dată, când mă îmbolnăvesc, pornesc spre cabinet și până ajung acolo nu mai am nici pe dracu'. Trebuie să mă duc la liturghia de utrenie... Sfântă Fecioară... Eu sunt... Scuze... Pișat pe mine nu mă pot duce în fața Domnului?!? (*cu pași nesiguri, intră între copaci*)

Primar: (*se ridică brusc, n-are nici pe dracu'*) Ce departe m-a aruncat forța centripetă... Pe voi ce vă doare, oameni buni?

Profesoara: Pe noi nimic!

Primar: Pe dumneavoastră sunt supărat... Un pic.

Bubu: O să vă treacă, Primărel.

Primar: Tu nu te amesteca. Tu nu ești în joc...

Profesoara: Ba... E în joc... Și chiar foarte tare... (*îl prinde pe Bubu de mână*)

Baron: În sfârșit, dragă, în sfârșit.

Primar: Dar de ce am zburat eu cel mai departe?!? Nea doctore?!? Forța centripetă nu-i egală...

Baron: Forța centrifugală... Care te aruncă... Nu petă!

Primar: Ba!!! Petă!... Am învățat într-a opta!

Baron: Petă se îndreaptă spre interior, fugală spre exterior... Iar arta fugii înseamnă Bach. Tu unde ai umblat într-a opta? La seral? La fără frecvență?... E fix pe dos, Primărelule!

Primar: Pentru tine nu-s Primărel! Pentru tine și tot neamul tău!

Baron: Pentru că-s rom?

Primar: Pentru că ești țigan.

Baron: (*se ridică în picioare ofensat*) Pentru că-s țigan?!?

Primar: Nu. Pentru că eu sunt nervos. Na... Iar mă înțepă... Și mă doare capul.

Avocat: Vă doare, că-i slab... (*râde*)

Primar: Mă doare pentru că l-am lovit!

Avocat: Nu-i prima oară... E foarte posibil să nu fie prima oară... (*râd toți, Polițistul se întoarce din pădure, se așează pe pământ*)

Polițist: Am pierdut ceva?!? Vreo glumă bună?!? (*Francezul geme pe ringhișpil. Se trezește. Foarte încet, se aude vocea secretarului, stă culcat într-o parte*)

Secretar: Primărel... Tu ești un bou xenofob, primitiv, corupt, îmbogățit. Așa ai și fost întotdeauna. Nu-ți forța creierul: xenofob e cel care-i urăște pe străini. Mi s-a rupt încheietura, nea doctore.

Primar: Eu îi urăsc pe străini?!?... Eu?!?... Dar pe francezul ăsta cine l-a adus?!? Tu, Secretare?!?... Voi?!?... Sugeți-o! Iar tu să retractezi ce ai spus, că altfel...

Bubu: Dacă nu, atunci ce-o să fie, Primărelule? Tu din care partid faci parte?

Primar: Din nici unul!

Bubu: Dar în care ai fost membru?... Pentru că ai fost!!!

Primar: În toate.

Secretar: (*zâmbește*) N-o să fie nimic... Nimic... N-o să fie niciodată nimic în satul ăsta... Aș bea un pic de coniac. Am voie, domnu' Doctor?

Doctor: Sigur... Dimineată te duc în oraș... O punem, în gips...

Secretar: Dar până atunci nu strică un pic de coniac... Să bem, domnilor... Am scăpat și din asta!!! (*Primarul, Polițistul încep să desfacă sticlele, ciocnesc, beau toți, numai Bubu și Profesoara nu.*)

Francez: (*coboară*) Champagne n'existe pas?

Profesoara: Pierre ar vrea șampanie.

Primar: Îl cunoaște pe pivnicer?... Micuțo, nu-i traduce asta.

Profesoara: Nu sunt micuță... Deloc! N'existe pas. Domage.

Francez: Rien... (*îl trage deoparte pe Primar. Îi șoptește ceva, apoi se cațără înapoi în scaun... Se balansează puțin. Primarul îl ia de braț pe Baron, îl aduce în față, îi vorbește în șoptă*)

Primar: Te place.

Baron: Cine?

Primar: Francezul.

Baron: Sfântă Fecioară!!!... Eu?!?... Cu fizicul acesta?!?

Primar: (*trage cu ochiul, ciocnesc*) Na... Îți poți face norocul... Ei...

Baron: Ai înnebunit?!?... Ai căpiat?!?... Eu sunt un om normal... La trei muieri le cânt, Primărelule... (*le întoarce celorlalți spatele*)

Francez: Je veux volé encore un fois!!! C'était formidable... Allons y!

Primar: Ce spune?

Profesoara: Vrea să se mai rotească... Spune că a fost formidabil...

Bubu: Regret, nu se poate. S-a terminat motorina.

Primar: Și nu ai rezervă?

Bubu: Nici un strop.

Primar: (*se scarpină în cap*) Futu-i... Cu asta stricăm totul... Lua-l-ar dracu... Astuia nu i-au ajuns cinci ore?!? Ăstora nimic nu le ajunge?

Francez: (*face semn*) Allez!!! Tout le monde!!! Vite!!!

Primar: S-a dus mașina de salvare... Duși banii pentru sala de gimnastică... Și dusă-i delegația...

Secretar: Atâta bai să fie... Să-și imagineze că zboară. Să bem! (*iși toarnă coniac, bea*)

Primar: La loc comanda! Primărel, hoțul de Primărel, mizerabilul de Primărel o să scoată iar satul din căcat... Măi Bubu, dacă noi îl rotim cu mâna, merge?

Bubu: Merge, dar greu...

Primar: Asta-i... Haideti, domnilor, doamnelor... Să-l învârtim pe francezul ăsta destoinic... Na... E vorba despre sat, Doctore. Ei... După mine. Baron, hai și tu... Micuța singură poate să rămână aici.

Secretar: Ce idee... În regulă, dar înainte să bem!!! (*beau, se duc în spate, prind câte un scaun, trag de lanțuri... Ringhișpilul pornește încet-încet. Baron se dă deoparte.*)

Baron: Eu nu-l împing pe Francezul ăsta, Primărelule... Să-l hâțâne călăul... Mai bine ciupesc strunele! (*scoate vioara, o acordează. Ringhișpilul se iuțește. E împins de oamenii amețiți, epuizați, Francezul țipă de bucurie, apoi începe să cânte La Marseillaise*)

Francez: Allons enfants de la patrie, le jour de gloire est arrivée... (*zbiară*)

Doctor: (*în timpul mersului*) Înainte, compatrioți!!! Așa s-a tradus în urmă cu vreo două sute douăzeci de ani... Înainte, compatrioți!!! Ziua gloriei... Doamne Dumnezeule...

Bubu: Înainte?!? Ce-i înainte aici, nea doctore?!? (*dureros de chinuitor, trag-împing scaunele*) Să-mi spună cineva, vă implor, ce înseamnă aici înainte?!?...

Baron: (*cu totul neașteptat, urlă*) Silence!!! (*Francezul tace, se uită la el alarmat. Ceilalți rotesc ringhișpilul. Baron începe să cânte Bătuta din Scaunul Mureșului. Splendid. Ringhișpilul scârțâie. Întuneric.*)

SFÂRȘIT